

Zatímco je sleduju odcházet a naše skupina se rozděluje, pocítím narůstající paniku. Když mě sluha uvede do komnaty, ještě se to zhorší.

Je to ponurá místnost, jejíž stěny jsou vytesány z kamene a hlíny. V jednom rohu stojí postel, bohatě navršená příkrývkami a polštáři, kolem které visí gobelíny. Na všech jsou vyobrazena lovená stvoření krvácející mezi stromy obsypanými pestrým listím. Jejich těla jsou plná šípů.

Na stolku je džbán s vodou a umyvadlo a na stěně několik háčků. Obcházím místnost a hledám otvory pro slidily, tajné průchody a skrytá nebezpečí.

Z tohoto místa mě svrbí kůže. I když je tu teplo a nic není ledové, až příliš mi to připomíná dvůr Ostrých zubů. Chci odsud pryč.

Posadím se na postel a počítám do sta v naději, že mě panika přejde.

Když se dostanu k osmdesát osmičce, otevřou se dveře a dovnitř nakoukne Doubek. „Domluvil jsem ti schůzku s dvorní švadlenou.“

Můj pohled spočine na jeho hrdle těsně nad límcem. Snažím se vyhnout jeho očím.

Vábitel.

„Nechce se mi.“ Jediné, po čem toužím, je schoulit se do klubíčka v rohu a počkat, dokud nebudeme moct odejít.

Zatváří se nevěřičně. „Takhle se hostiny zúčastnit nemůžeš.“

Při pohledu na něj v jeho nejlepších šatech mě zaplaví horký stud.

Není to fér. Jsem čistší než před několika týdny. Je pravda, že mám na šatech díry, lem je roztrhaný a jsou místa, kde se látka opotřebovala natolik, že se trhá. Pořád jsou to ale moje šaty.

„Jestli se za mě stydiš, můžeš mě nechat v tomhle pokoji,“ zavřím na něj a doufám, že s tím bude souhlasit.

„Když půjdeš takhle, bude to vypadat, že si tě Elfhame neváží, a to by mohlo být na dvoře Múr nebezpečné,“ odpoví.

Zamračím se, odmítám být rozumná.

Princ si povzdechne a odhrne si vlasy z liščích očí. „Pokud zůstaneš v téhle místnosti, Tiernan na tebe bude muset dohlížet, jenže on už se nemůže dočkat, až se oddá sladkému vínu a poslechu písní dvora Múr. Tak vstávej. Svě staré šaty si můžeš obléct zase zítra.“

Ponížně vstanu a vydám se za ním.

Na druhé straně dveří dílny švadleny si někdo prozpěvuje divnou tichou písničku a já cítím tah magie, její husté shluky. Ať už je uvnitř cokoli, je to silné.

Střelím po Doubkovi varovným pohledem, on ale stejně zaklepe.

Písnička utichne.

„Kdo klepe na Přadleninu komnatu?“ ozve se zevnitř šeptem.

Doubek se na mě podívá se zdviženým obočím, jako by čekal, že odpovím já.

Dobře, ať je tedy po jeho. „Suren, jejíž oděv byl protivným